

Arrest

nr. 240 059 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76 - 78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 december 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met het arrest nr. 231 604 van 21 januari 2020.

1.2. Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), ingediend op 11 april 2019, werd op 11 juni 2019 ongegrond verklaard. Hiertegen werd een beroep bij de Raad ingediend dat gekend is onder het rolnummer RvV 235 039.

1.3. Op 12 februari 2020 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) afgeven.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

[…]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/12/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 21/01/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 30/05/2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Ontvankelijkheid

Uit de gegevens overgemaakt door de verwerende partij naar aanleiding van de terechtzitting blijkt dat aan verzoeker, zijn vader en zijn grootmoeder een machtiging tot verblijf van een jaar werd toegekend en dat aan de bevoegde burgemeester werd geïnstrueerd om aan verzoeker een elektronische vreemdelingenkaart A af te geven. Derhalve beschikt de verzoeker thans over een recht op verblijf dat onverenigbaar is met het bestaan van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad dient het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook te beschouwen als thans opgeheven.

Beide partijen bevestigen ter terechtzitting dat verzoeker beschikt over een verblijfsrecht.

De verwerende partij houdt ter terechtzitting voor dat de verzoeker geen belang heeft bij het huidige beroep tot nietigverklaring. Wanneer zij wordt uitgenodigd om haar standpunt nader uiteen te zetten, verklaart zij echter vreemd genoeg dat zij “*geen instructies*” heeft om hierover meer te zeggen. Zij weigert om te verklaren of de bestreden beslissing is opgeheven of niet.

Voor zover de verwerende partij meent dat het bestreden bevel niet werd opgeheven, meent zij aldus dat dit bevel nog in het rechtsverkeer aanwezig is. Een dergelijke situatie wordt voorzien door artikel 1/3 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling doelt evenwel op de uitvoerbaarheid van een eerder gegeven bevel tijdens het onderzoek van een verblijfsaanvraag die naderhand werd ingediend. *In casu* werd aan verzoeker daarentegen een recht op verblijf toegekend dat binnen zekere voorwaarden kan worden verlengd. Bij beëindiging van dat recht zal de verwerende partij dan ook moeten vaststellen of de

verzoeker zich bevindt in één van de bij artikel 7 van de vreemdelingenwet voorziene situaties en zal zij niet kunnen verwijzen naar het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts merkt de Raad op dat het standpunt van de verwerende partij ter terechtzitting tegenstrijdig is. Indien de verwerende partij meent dat het bevel nog in het rechtsverkeer is zodat het op een later tijdstip terug uitvoerbaar kan worden, kan zij immers niet tezelfdertijd voorhouden dat de verzoeker niet meer beschikt over het rechtens vereiste belang.

Bijgevolg dient het thans bestreden bevel te worden beschouwd als opgeheven en is het beroep thans zonder voorwerp.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT